Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (första avdelningen)

den 18 december 2025 *

”Begäran om förhandsavgörande – Förordning (EU) nr 604/2013 – Fastställande av vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd – Artikel 29.1 – Tidsfrist för överföring – Fastställande av den tidpunkt då fristen på sex månader börjar löpa – Ingivande av ett överklagande till domstol med suspensiv verkan – Ny omständighet som den domstol som ska pröva överklagandet fått kännedom om – Upphävande av det ursprungliga överföringsbeslutet och återförvisning av ärendet till den behöriga förvaltningsmyndigheten – Antagande av ett andra beslut om överföring som även det överklagas – Betydelse för beräkningen av tidsfristen för överföring”

I mål C-560/23 [Tang] [i],

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Flygtningenævnet (Flyktingnämnden, Danmark) genom beslut av den 8 september 2023, som inkom till domstolen den 8 september 2023, i målet

H (genom DRC Dansk Flygtningehjælp)

mot

Udlændingestyrelsen,

meddelar

DOMSTOLEN (första avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden F. Biltgen, domstolens vice ordföranden T. von Danwitz (referent), samt domarna I. Ziemele, F. Schalin och S. Gervasoni,

generaladvokat: J. Richard de la Tour,

justitiesekreterare: handläggaren C. Strömholm,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 6 februari 2025,

* Rättegångsspråk: danska.

[i] Förevarande mål har getts ett fiktivt namn. Detta namn är inte någon av rättegångsdeltagarnas verkliga namn.

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

– H (genom DRC Dansk Flygtningehjælp), genom M. Melin och C. Vester Kofoed, i egenskap av rådgivare, biträdda av J. Goldschmidt, advokat,

– Danmarks regering, genom D. Elkan, M. Jespersen, C.A.-S Maertens och J. Sandvik Loft, samtliga i egenskap av ombud,

– Frankrikes regering, genom R. Bénard och O. Duprat-Mazaré, båda i egenskap av ombud,

– Österrikes regering, genom A. Posch, J. Schmoll och M. Kopetzki, samtliga i egenskap av ombud,

– Schweiz regering, genom L. Lanzrein och V. Michel, båda i egenskap av ombud,

– Europeiska kommissionen, genom A. Katsimerou, B. Schima och C. Vang, samtliga i egenskap av ombud,

och efter att den 8 maj 2025 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artiklarna 27, 29.1 och 29.2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 604/2013 av den 26 juni 2013 om kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd som en tredjelandsmedborgare eller en statslös person har lämnat in i någon medlemsstat (EUT L 180, 2013, s. 31) (nedan kallad Dublin III-förordningen).

2 Begäran har framställts i ett mål mellan H, som är afghansk medborgare, och Udlændingestyrelsen (Utlänningsmyndigheten, Danmark) angående den sistnämndas beslut att överföra H till Rumänien.

Tillämpliga bestämmelser

Protokollet om Danmarks ställning och avtalet mellan Europeiska gemenskapen och Konungariket Danmark

3 Enligt artiklarna 1 och 2 i protokollet (nr 22) om Danmarks ställning är Dublin III-förordningen inte bindande för Konungariket Danmark.

4 Enligt artikel 2 i avtalet mellan Europeiska gemenskapen och Konungariket Danmark om kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som har ansvaret för att pröva en asylansökan som en medborgare i tredjeland har gett in i Danmark eller någon annan medlemsstat i Europeiska unionen, och om Eurodac för jämförelse av fingeravtryck för en effektiv tillämpning av Dublinkonventionen (EUT L 66, 2006, s. 38), vilket godkändes på gemenskapens vägnar

genom rådets beslut 2006/188/EG av den 21 februari 2006 (EUT L 66, 2006, s. 37), ska Dublin III-förordningen emellertid gälla i förbindelserna mellan Europeiska gemenskapen och Konungariket Danmark.

5 Genom artikel 48 första stycket i Dublin III-förordningen upphävdes rådets förordning (EG) nr 343/2003 av den 18 februari 2003 om kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som har ansvaret för att pröva en asylansökan som en medborgare i tredjeland har gett in i någon medlemsstat (EUT L 50, 2003, s. 1), vilken i enlighet med artikel 24 i den förordningen hade ersatt konventionen rörande bestämmandet av den ansvariga staten för prövningen av en ansökan om asyl som framställts i en av medlemsstaterna i Europeiska gemenskaperna, undertecknad i Dublin den 15 juni 1990 (EGT C 254, 1997, s. 1).

Dublin III-förordningen

6 I skälen 4, 5 och 19 i Dublin III-förordningen anges följande:

”(4) I slutsatserna från [Europeiska rådets möte i] Tammerfors förklarades också att [det gemensamma europeiska asylsystemet] på kort sikt bör omfatta ett tydligt och praktiskt genomförbart sätt att fastställa vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en asylansökan.

(5) En sådan metod bör bygga på objektiva kriterier, som är rättvisa för både medlemsstaterna och de berörda personerna. Den bör särskilt göra det möjligt att snabbt fastställa ansvarig medlemsstat, för att garantera faktisk tillgång till förfarandena för beviljande av internationellt skydd och inte äventyra målet att behandla ansökningar om internationellt skydd snabbt.

…

(19) För att garantera ett effektivt skydd av den berörda individens rättigheter är det viktigt att fastställa rättssäkerhetsgarantier och rätten till ett effektivt rättsmedel i samband med beslut om överföring till den ansvariga medlemsstaten, särskilt i enlighet med artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna [(nedan kallad stadgan)]. För att säkerställa respekten för internationell rätt bör ett effektivt rättsmedel för sådana beslut omfatta prövning såväl av tillämpningen av denna förordning som av den rättsliga och faktiska situationen i den medlemsstat till vilken den sökande överförs.”

7 I artikel 18 i Dublin III-förordningen, med rubriken ”Den ansvariga medlemsstatens skyldigheter”, föreskrivs följande:

”1. Den ansvariga medlemsstaten ska vara skyldig att

…

c) på de villkor som anges i artiklarna 23, 24, 25 och 29 återta en tredjelandsmedborgare eller en statslös person som har återkallat en ansökan under prövning och lämnat in en ansökan i en annan medlemsstat eller som befinner sig i en annan medlemsstat utan uppehållstillstånd,

…”

8 Artikel 27 i denna förordning, med rubriken ”Rättsmedel”, har följande lydelse:

”1. En sökande eller annan person som avses i artikel 18.1 c eller d ska ha rätt till ett effektivt rättsmedel, i form av överklagande eller omprövning i domstol av de faktiska och rättsliga omständigheterna när det gäller det beslut om överföring.

…

3. Vad gäller överklagande av eller ansökan om omprövning av beslut om överföring ska medlemsstaterna i sin nationella rätt föreskriva att

a) överklagandet eller omprövningen innebär att den berörda personen ska ha rätt att stanna kvar i den berörda medlemsstaten i väntan på resultatet av överklagandet eller omprövningen,

b) överföringen avbryts automatiskt och avbrytandet upphör efter en viss skälig tidsperiod, under vilken en domstol efter noggrann och minutiös kontroll av begäran ska ha beslutat huruvida suspensiv verkan med anledning av ett överklagande eller en begäran om omprövning ska beviljas, eller

c) den berörda personen har möjlighet att inom en skälig tidsperiod begära att en domstol avbryter verkställigheten av överföringsbeslutet i väntan på resultatet av överklagandet eller omprövningen. Medlemsstaterna ska säkerställa att det finns ett effektivt rättsmedel genom att avbryta verkställigheten av överföringen till dess att ett beslut har fattats om den första begäran om uppskov. Ett beslut om huruvida verkställandet av överföringsbeslutet ska avbrytas ska fattas inom en skälig tidsperiod, och samtidigt medge en noggrann och minutiös kontroll av begäran om uppskov. Ett beslut om att inte avbryta verkställigheten av överföringsbeslutet ska vara motiverat.

4. Medlemsstaterna får föreskriva att de behöriga myndigheterna på eget initiativ får besluta att avbryta verkställigheten av överföringsbeslutet i väntan på utfallet av överklagandet eller omprövningen.

…”

9 I artikel 29 i samma förordning, med rubriken ”Närmare bestämmelser och tidsfrister”, föreskrivs följande:

”1. Överföringen av sökanden eller en annan person som avses i artikel 18.1 c eller d från den anmodande medlemsstaten till den ansvariga medlemsstaten ska verkställas i enlighet med den anmodande medlemsstatens nationella rätt, efter samråd mellan de berörda medlemsstaterna, så snart det är praktiskt möjligt och senast inom sex månader efter det att framställan från en annan medlemsstat om övertagande eller återtagande av den berörda personen godtogs eller det slutliga beslutet i fråga om överklagande eller omprövning med suspensiv verkan fattades i enlighet med artikel 27.3.

…

2. Om överföringen inte görs inom tidsfristen på sex månader ska den ansvariga medlemsstaten befrias från sin skyldighet att överta eller återta den berörda personen, varpå ansvaret övergår på den anmodande medlemsstaten. …”

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågan

10 H är en afghansk medborgare som reste in i Danmark den 25 april 2021. Samma dag lämnade han in en ansökan om internationellt skydd. Enligt informationen i Eurodac hade H redan registrerats som asylsökande i Rumänien den 5 mars 2021.

11 Den 24 juni 2021 begärde därför Udlændingestyrelsen att Rumänien skulle återta H i enlighet med artikel 18.1 c i Dublin III-förordningen.

12 Den 7 juli 2021 godtog Rumänien att återta H.

13 Den 19 juli 2021 beslutade Udlændingestyrelsen att överföra H till Rumänien med stöd av artikel 18.1 c i Dublin III-förordningen. Samma dag överklagade H detta beslut till Flygtningenævnet (Flyktingnämnden, Danmark), som är den hänskjutande domstolen i förevarande mål. Överklagandet hade suspensiv verkan i enlighet med artikel 27.3 a i Dublin III-förordningen.

14 Den 28 februari 2022 informerade Rumänien alla medlemsstater om att Rumänien från och med den 1 mars 2022 tills vidare skulle avbryta alla inkommande överföringar enligt Dublin III-förordningen med hänvisning till konflikten i Ukraina och den ökade tillströmningen av flyktingar till Rumänien.

15 Den 15 mars 2022 återförvisade den hänskjutande domstolen målet till Udlændingestyrelsen för förnyad prövning, bland annat för att Udlændingestyrelsen skulle ta ställning till hur det allmänna tillkännagivandet från de rumänska myndigheterna, som avses i föregående punkt, påverkade beslutet att överföra H till Rumänien.

16 Den 8 april 2022 beslutade Udlændingestyrelsen på nytt att överföra H till Rumänien med stöd av artikel 18.1 c i Dublin III-förordningen. Samma dag överklagade H det beslutet till den hänskjutande domstolen. Överklagandet hade suspensiv verkan i enlighet med artikel 27.3 a i Dublin III-förordningen.

17 Den 24 maj 2022 informerade Rumänien samtliga medlemsstater om att det tillfälliga stoppet för inkommande överföringar enligt Dublin III-förordningen hade upphävts.

18 Den 2 december 2022 fastställde den hänskjutande domstolen att Udlændingestyrelsens beslut av den 8 april 2022 var lagenligt.

19 Den 2 februari 2023 begärde H att förfarandet skulle återupptas med motiveringen att den sexmånadersfrist som föreskrivs i artikel 29.1 första stycket i Dublin III-förordningen, inom vilken överföringen av en asylsökande från den anmodande medlemsstaten till den ansvariga medlemsstaten ska verkställas, redan hade löpt ut vid den tidpunkt då Udlændingestyrelsen den 8 april 2022 fattade det andra överföringsbeslutet. Enligt H var Konungariket Danmark således härefter ansvarigt för att pröva hans asylansökan i sak, i enlighet med artikel 29.2 i förordningen.

20 Efter att ha återupptagit förfarandet fastställde den hänskjutande domstolen på nytt att Udlændingestyrelsens beslut av den 8 april 2022 var lagenligt. Den hänskjutande domstolen ansåg att sexmånadersfristen hade börjat löpa först från och med dess slutliga beslut av den 2 december 2022.

21 Efter en begäran från DRC Dansk Flygtningehjælp (Dansk flyktinghjälp, Danmark) beslutade den hänskjutande domstolen att återigen återuppta målet för att pröva hur bestämmelserna om frister för överföring i artikel 29.1 och 29.2 i Dublin III-förordningen, jämförd med artikel 27 i samma förordning, ska tolkas.

22 Den hänskjutande domstolen har i detta hänseende påpekat att det i dessa bestämmelser visserligen föreskrivs att överföringen av en asylsökande ska ske inom sex månader efter det slutliga beslutet i fråga om överklagande eller omprövning med suspensiv verkan fattades, men att bestämmelserna inte innehåller några bestämmelser som uttryckligen reglerar den situation att en domstol har beslutat att återförvisa ärendet för förnyad prövning till den behöriga förvaltningsmyndigheten. Enligt den hänskjutande domstolen kan en sådan återförvisning bidra till att säkerställa ett effektivt domstolsskydd för personer som ansöker om internationellt skydd, eftersom den ger dem möjlighet att få till stånd en ny prövning av ärendet på två nivåer.

23 Den hänskjutande domstolen har i detta sammanhang preciserat att ett beslut om överföring, i enlighet med den nationella lagstiftning som är aktuell i det nationella målet, kan upphävas och ärendet återförvisas till den behöriga förvaltningsmyndigheten för förnyad prövning, när den domstol vid vilken talan väckts har fått kännedom om viktiga nya uppgifter som rör detta beslut. I det aktuella fallet motiverades återförvisningen av yttre och helt oförutsedda omständigheter, nämligen att den ansvariga medlemsstaten, Rumänien, efter att ha godtagit överföringen, rent allmänt avbröt överföringar enligt Dublin III-förordningen med hänvisning till konflikten i Ukraina och den ökade tillströmningen av flyktingar till landet.

24 Mot denna bakgrund beslutade Flygtningenævnet (Flyktingmyndigheten) att vilandeförklara målet och ställa följande fråga till EU-domstolen:

”Ska bestämmelserna om [beräkningen av] tidsfrister i artikel 29.1 och 29.2 i [Dublin III-förordningen] tolkas så, att tidsfristen om sex månader i artikel 29.1 – det andra fallet – i [denna förordning] beräknas från det slutliga beslutet i sak i ärendet i de fall då ett överprövningsorgan i den anmodande medlemsstaten, i den mening som avses i artikel 27 i [nämnda förordning], har återförvisat överföringsärendet till den behöriga myndigheten, som därefter har fattat ett nytt beslut om överföringen senare än sex månader efter mottagandet av den ansvariga medlemsstatens godkännande, inbegripet när återförvisningen motiveras av att den ansvariga medlemsstat som ursprungligen hade godkänt överföringen därefter beslutade att generellt avbryta överföringar enligt [Dublin III-förordningen], och då beslutet om överföringen av den berörda utlänningen därför har getts suspensiv verkan?”

Förfarandet vid EU-domstolen

25 Flygtningenævnet ansökte i sin begäran om förhandsavgörande om att förevarande mål skulle handläggas skyndsamt i enlighet med artikel 105 i domstolens rättegångsregler.

26 Efter att ha hört referenten och generaladvokaten beslutade EU-domstolens ordförande den 15 december 2023 att avslå denna ansökan.

27 Den 27 november 2023 tillställde EU-domstolen Flygtningenævnet en begäran om klargöranden och anmodade Flygtningenævnet att lämna närmare upplysningar om vad som gör att den ska betecknas som domstol i den mening som avses i artikel 267 FEUF.

28 Flygtningenævnet besvarade denna begäran den 8 januari 2024.

Prövning av tolkningsfrågan

29 Den hänskjutande domstolen har ställt sin fråga för att få klarhet i huruvida artikel 29.1 och 29.2 i Dublin III-förordningen – i ett fall där en nationell domstol, till vilken ett överklagande med suspensiv verkan har ingetts, slutligt avgör lagenligheten i sak av ett andra överföringsbeslut, vilket antagits efter det att ett första beslut om överföring avseende samma person har upphävts enbart på grund av ändrade omständigheter som var avgörande för den korrekta tillämpningen av denna förordning och som medförde att ärendet återförvisades till den behöriga förvaltningsmyndigheten för en förnyad prövning – ska tolkas så, att den sexmånadersfrist för överföring som föreskrivs i artikel 29.1 i nämnda förordning börjar löpa

– den dag då det andra överföringsbeslutets lagenlighet slutligt avgjordes, eller

– den dag då det första överföringsbeslutet upphävdes.

30 Det ska inledningsvis påpekas att den hänskjutande domstolen vill få klarhet i vilket av de två beslut som den nationella domstolen har fattat som är avgörande för tillämpningen av den sexmånadersfrist för överföring som föreskrivs i det andra typfallet i artikel 29.1 i nämnda förordning. H har i huvudsak gjort gällande att det andra typfallet inte längre är tillämpligt i det nationella målet. H anser att överföringsfristen, efter upphävandet av det första överföringsbeslutet, började löpa på nytt, i enlighet med det första typfallet i denna bestämmelse, den dag då Rumänien hade godtagit återtagandet, det vill säga den 7 juli 2021.

31 I artikel 29.1 första stycket i Dublin-III-förordningen föreskrivs att överföringen av den berörda personen till den ansvariga medlemsstaten ska verkställas i enlighet med den anmodande medlemsstatens nationella rätt så snart det är praktiskt möjligt och senast inom sex månader efter det att framställan om övertagande eller återtagande av den berörda personen godtogs av en annan medlemsstat eller det slutliga beslutet i fråga om överklagande eller omprövning med suspensiv verkan fattades i enlighet med artikel 27.3 i förordningen.

32 Det följer av själva ordalydelsen i artikel 29.1 första stycket i nämnda förordning, och särskilt av användningen av konjunktionen ”eller” som ställer godtagandet av en annan medlemsstat, å ena sidan, mot det slutliga beslutet i fråga om överklagande eller omprövning, å andra sidan, att de två tidpunkter som avses i denna bestämmelse, från vilka fristen på sex månader för överföring kan börja löpa utesluter varandra, såsom generaladvokaten påpekade i punkt 34 i sitt förslag till avgörande.

33 Vad gäller det andra typfallet hänvisar nämnda bestämmelse dessutom till den tidpunkt då beslutet till följd av ett överklagande av ett beslut om överföring har vunnit laga kraft, dock utan att göra någon åtskillnad beroende på vilket resultat domstolen kommer fram till i sitt beslut i målet om överklagande. I synnerhet framgår det inte på något sätt av ordalydelsen i denna bestämmelse att det andra typfallet inte skulle vara tillämpligt om den rättsliga myndigheten upphävde överföringsbeslutet.

34 För det fall ett beslut om överföring blir föremål för ett överklagande med suspensiv verkan enligt artikel 27.3 i Dublin III-förordningen, föreskrivs det i artikel 29.1 första stycket i förordningen att sexmånadersfristen för överföringen inte börjar löpa från och med den dag då framställan om

övertagande eller återtagande godtogs, utan undantagsvis från och med den dag då det slutliga beslutet i fråga om överklagandet av överföringsbeslutet fattades. I det fallet börjar fristen således inte löpa förrän domstolsbeslutet avseende överklagandet av överföringsbeslutet har vunnit laga kraft, efter det att de rättsmedel som föreskrivs i den berörda medlemsstatens rättsordning har uttömts (se, för ett liknande resonemang, dom av den 30 mars 2023, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Avbrytande av överföringsfristen i andra instans), C-556/21, EU:C:2023:272, punkterna 23 och 24 samt där angiven rättspraxis).

35 Det ska vidare erinras om att denna senareläggning av beräkningen av överföringsfristen till dess att överklagandet av överföringsbeslutet har avgjorts gör det möjligt att säkerställa parternas likställdhet i processen och effektiva överklagandeförfaranden, genom att säkerställa att fristen inte löper ut när det har blivit omöjligt att verkställa överföringsbeslutet på grund av att beslutet har överklagats med suspensiv verkan (se, för ett liknande resonemang, dom av den 30 mars 2023, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Avbrytande av överföringsfristen i andra instans), C-556/21, EU:C:2023:272, punkt 35).

36 Den tolkning som H har åberopat kan emellertid äventyra parternas likställdhet i processen och effektiviteten i överklagandeförfarandena, som det andra typfallet i artikel 29.1 första stycket i Dublin III-förordningen syftar till att säkerställa. Eftersom en domstols beslut att upphäva överföringsbeslutet enligt denna tolkning skulle leda till att den överföringsfrist som räknas från den tidpunkt då den ansvariga medlemsstaten godtog återtagandet började löpa på nytt, skulle denna tolkning nämligen kunna få just den följden att överföringsfristen på sex månader löper ut, i förekommande fall, vid en tidpunkt då det inte är möjligt att verkställa detta beslut på grund av att det överklagats med suspensiv verkan. Så var bland annat fallet i det nationella målet, eftersom denna frist enligt nämnda tolkning redan skulle ha löpt ut den 7 februari 2022, innan överklagandet av det första överföringsbeslutet hade avgjorts.

37 Slutligen framgår det, i motsats till vad H har hävdat, inte på något sätt av den rättspraxis som följer av domen av den 30 mars 2023, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Avbrytande av överföringsfristen i andra instans) (C-556/21, EU:C:2023:272), att ett upphävande av överföringsbeslutet, efter ett överklagande med suspensiv verkan, medför att det andra typfall som föreskrivs i artikel 29.1 första stycket i Dublin III-förordningen inte kan tillämpas.

38 EU-domstolen påpekade visserligen, i punkt 29 i den domen, att det, för det fall överföringsbeslutet upphävdes i första instans, inte längre fanns något beslut om överföring vars verkställighet skulle kunna avbrytas inom ramen för ett överklagande till andra instans. Den situation som låg till grund för den domen skiljer sig emellertid väsentligt från den situation som är aktuell i det nationella målet. Det framgår nämligen av punkterna 29 och 39 i nämnda dom att domstolen uttalade sig om möjligheten att tillämpa interimistiska åtgärder enligt artikel 27.4 i Dublin III-förordningen inom ramen för ett överklagande till andra instans, i en situation där överklagandet i första instans inte hade förenats med suspensiv verkan. I förevarande fall har H däremot ingett två överklaganden av de två överföringsbeslut som är aktuella i det nationella målet – vilka båda har en sådan suspensiv verkan som innebär att det inte är det första typfallet i artikel 29.1 första stycket i nämnda förordning som ska tillämpas, utan det andra alternativet – nämligen ett överklagande av det ursprungliga överföringsbeslutet och, efter det att detta beslut upphävts, ett överklagande av det andra överföringsbeslutet.

39 Efter detta klargörande ska EU-domstolen pröva den fråga som ställts avseende tillämpningen av det andra typfall som föreskrivs i artikel 29.1 första stycket i Dublin III-förordningen.

40 För det första avser denna bestämmelse, när det gäller att fastställa den tidpunkt från och med vilken sexmånadersfristen för överföring börjar löpa, vad gäller det andra typfallet, endast det slutliga beslutet i fråga om ett överklagande med suspensiv verkan.

41 Såsom generaladvokaten har påpekat i punkt 40 i sitt förslag till avgörande, innehåller nämnda bestämmelse således inte några särskilda bestämmelser om hur denna frist ska beräknas när en domstol, efter det att den – enbart på grund av att omständigheter som är avgörande för den korrekta tillämpningen av Dublin III-förordningen har ändrats sedan detta beslut fattades – har upphävt ett första beslut om överföring och återförvisat ärendet till den behöriga förvaltningsmyndigheten för förnyad prövning, prövar ett andra överföringsbeslut som till följd av detta upphävande och denna återförvisning fattats avseende samma person.

42 För det andra har en person som ansöker om internationellt skydd, enligt artikel 27.1 i Dublin III-förordningen rätt till ett effektivt rättsmedel i form av överklagande eller omprövning i domstol av de faktiska och rättsliga omständigheterna när det gäller ett beslut om överföring.

43 Det framgår i detta sammanhang av den andra meningen i skäl 19 i förordningen att ett effektivt rättsmedel för beslut om överföring, för att säkerställa respekten för internationell rätt, bör omfatta prövning såväl av tillämpningen av denna förordning som av den rättsliga och faktiska situationen i den medlemsstat till vilken den sökande överförs. Artikel 27.1 i förordningen, jämförd med detta skäl, ger således den berörda personen rätt till en domstolsprövning av överföringsbeslutets lagenlighet.

44 Med hänsyn till det samband som, inom ramen för det system som inrättats genom Dublin III-förordningen, finns mellan införandet av rättsmedel med suspensiv verkan enligt artikel 27.1 och 27.3 i denna förordning och senareläggningen av överföringsfristen enligt det andra typfallet i artikel 29.1 första stycket i denna förordning, har EU-domstolen redan slagit fast att denna överföringsfrist inte ska börja löpa från och med det interimistiska domstolsbeslut genom vilket det förordnats att överföringen tills vidare inte får genomföras, utan först från och med det domstolsavgörande genom vilket överföringen prövas i sak, och som inte längre kan utgöra hinder för att genomföra överföringen (se, för ett liknande resonemang, dom av den 29 januari 2009, Petrosian, C-19/08, EU:C:2009:41, punkterna 46 och 50).

45 Det är riktigt att tillämpningen av en nationell lagstiftning, enligt vilken en domstol ska upphäva överföringsbeslutet och återförvisa ärendet till den behöriga förvaltningsmyndigheten för förnyad prövning när det föreligger nya omständigheter som är avgörande för en korrekt tillämpning av Dublin III-förordningen, kan leda till att det föreligger två olika beslut om överföring och två olika överklaganden. Eftersom båda dessa på varandra följande beslut har till syfte att överföra samma person som har ansökt om internationellt skydd till följd av att den ansvariga medlemsstaten har samtyckt till att återta vederbörande, ska dessa beslut emellertid, såsom generaladvokaten har påpekat i punkt 44 i sitt förslag till avgörande, anses ingå i ett och samma förfarande.

46 Inom ramen för det som således ska betraktas som ett enda förfarande ska det beslut varigenom en domstol upphäver ett första överföringsbeslut, enbart på grund av ändrade omständigheter som är avgörande för den korrekta tillämpningen av Dublin III-förordningen, och beslutar om återförvisning för förnyad prövning anses utgöra ett mellanliggande beslut som gör det möjligt för den behöriga förvaltningsmyndigheten att bedöma de eventuella konsekvenserna av dessa nya omständigheter för överföringen av den berörda personen, dock utan att avsluta förfarandet avseende denna överföring.

47 För det tredje framgår det förvisso av artikel 29.1 och 29.2 i Dublin III-förordningen att unionslagstiftaren avsett att främja en snabb verkställighet av beslut om överföring, men unionslagstiftaren hade emellertid inte för avsikt att offra domstolsskyddet för personer som ansöker om internationellt skydd för att tillgodose kravet på en skyndsam handläggning av deras ansökningar. Unionslagstiftaren har därför, i syfte att tillvarata detta skydd, föreskrivit att verkställigheten av dessa beslut i vissa fall kan avbrytas (dom av den 29 januari 2009, Petrosian, C-19/08, EU:C:2009:41, punkt 48, och dom av den 30 mars 2023, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Avbrytande av överföringsfristen i andra instans), C-556/21, EU:C:2023:272, punkt 19 och där angiven rättspraxis). Dessa bestämmelser ska således tolkas mot bakgrund av rätten till ett effektivt domstolsskydd som garanteras i artikel 47 i stadgan.

48 Det följer dessutom av fast rättspraxis att det förvisso, i avsaknad av unionsbestämmelser på området, ankommer på den interna rättsordningen att, i enlighet med principen om medlemsstaternas processuella autonomi och med förbehåll för att likhets- och effektivitetsprinciperna iakttas, fastställa de processuella regler som gäller för överklaganden som syftar till att säkerställa skyddet av de rättigheter för enskilda som följer av unionsrätten, men att medlemsstaterna likväl bär ansvaret för att säkerställa ett effektivt domstolsskydd för dessa rättigheter i varje enskilt fall, såsom detta föreskrivs i artikel 47 i stadgan (se, analogt, vad gäller den rätt att överklaga som garanteras i artikel 46 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/32/EU av den 26 juni 2013 om gemensamma förfaranden för att bevilja och återkalla internationellt skydd (EUT L 180, 2013, s. 60), dom av den 3 juli 2025, Al Nasiria, C-610/23, EU:C:2025:514, punkt 51 och där angiven rättspraxis).

49 Unionslagstiftaren har nämligen, i artikel 27 i Dublin III-förordningen, endast harmoniserat vissa processuella regler för ett sådant överklagande eller en sådan omprövning i faktiskt och rättsligt hänseende av ett överföringsbeslut vid en domstol som den berörda personen ska ha tillgång till. Unionslagstiftaren har i denna artikel bland annat inte preciserat om och på vilket sätt den domstol som prövar överklagandet ska beakta omständigheter som inträffat efter det att beslutet fattades (se, för ett liknande resonemang, dom av den 15 april 2021, État belge (Omständigheter som hänför sig till tiden efter ett beslut om överföring), C-194/19, EU:C:2021:270, punkterna 38 och 40).

50 Av detta följer, vad gäller beaktandet av omständigheter som inträffat efter det att ett beslut om överföring fattades, att varje medlemsstat som är bunden av Dublin III-förordningen ska utforma sin nationella rätt på ett sådant sätt att sökande av internationellt skydd har möjlighet att utöva sin rätt till ett effektivt rättsmedel, såsom denna garanteras i artikel 47 i stadgan och såsom denna kommer till konkret uttryck i artikel 27 i Dublin III-förordningen, jämförd med skäl 19 i förordningen (se, analogt, dom av den 3 juli 2025, Al Nasiria, C-610/23, EU:C:2025:514, punkt 52 och där angiven rättspraxis).

51 Domstolen erinrar om att den i punkt 49 i domen av den 15 april 2021, État belge (Omständigheter som hänför sig till tiden efter ett beslut om överföring) (C-194/19, EU:C:2021:270), redan har slagit fast att dessa bestämmelser utgör hinder mot nationell lagstiftning som innebär att en domstol som ska pröva ett överklagande av ett överföringsbeslut – inom ramen för denna prövning – inte får beakta omständigheter som hänför sig till tiden efter det att beslutet antogs och som är avgörande för den korrekta tillämpningen av denna förordning, såvida denna lagstiftning inte tillhandahåller ett särskilt rättsmedel som medför en prövning av den berörda personens aktuella situation, vars resultat är bindande för de behöriga myndigheterna, och som den berörda personen kan använda sig av sedan dylika omständigheter har inträffat. Såsom framgår av punkt 47 i samma dom utgör sådana avgörande omständigheter

bland annat sådana omständigheter som utgör hinder för att beslutet om överföring till en annan medlemsstat än den anmodande medlemsstaten verkställs eller som innebär att den anmodande medlemsstaten blir ansvarig.

52 Den rättspraxis som det erinrats om i föregående punkt gäller i tillämpliga delar för en nationell lagstiftning som innebär att en domstol, när det föreligger nya uppgifter om sådana omständigheter, ska upphäva överföringsbeslutet och återförvisa ärendet till den behöriga förvaltningsmyndigheten för förnyad prövning med beaktande av dessa uppgifter. Under dessa omständigheter kan ett sådant beslut om upphävande och återförvisning för en förnyad prövning inte utgöra ett slutligt beslut i fråga om överklagandet i den mening som avses i artikel 29.1 första stycket i Dublin III-förordningen.

53 Domstolen har dessutom slagit fast att en sökande – med hänsyn dels till målet i skäl 19 Dublin III-förordningen, nämligen att i enlighet med artikel 47 i stadgan garantera ett effektivt skydd av de berörda personernas rättigheter, dels till målet att det snabbt ska fastställas vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd, som det hänvisas till i skäl 5 i nämnda förordning – måste ha tillgång till ett effektivt och snabbt rättsmedel som gör det möjligt för vederbörande att åberopa omständigheter som inträffat efter det att beslutet om överföring antogs, om beaktandet av dessa omständigheter är avgörande för en korrekt tillämpning av förordningen. En nationell lagstiftning som innebär att en sökande har rätt att åberopa sådana omständigheter till stöd för ett överklagande av ett beslut om överföring av vederbörande, uppfyller denna skyldighet att tillhandahålla ett effektivt och snabbt rättsmedel (se, för ett liknande resonemang, dom av den 15 april 2021, État belge (Omständigheter som hänför sig till tiden efter ett beslut om överföring), C-194/19, EU:C:2021:270, punkterna 35 och 36 samt där angiven rättspraxis).

54 Den omständigheten att det i en nationell lagstiftning föreskrivs att det, efter det att domstolen har upphävt det ursprungliga överföringsbeslutet och återförvisat ärendet till den behöriga förvaltningsmyndigheten för förnyad prövning, ankommer på denna förvaltningsmyndighet att på nytt pröva överföringen av den berörda personen mot bakgrund av omständigheter som inträffat efter det att överföringsbeslutet fattades, utgör i princip inte hinder för att skyldigheten att tillhandahålla ett snabbt och effektivt rättsmedel är uppfylld. Iakttagandet av denna skyldighet förutsätter emellertid, såsom generaladvokaten har påpekat i punkt 54 i sitt förslag till avgörande, att den nationella rätten är utformad på ett sådant sätt att den behöriga förvaltningsmyndigheten prövar beslutet på nytt utan onödigt dröjsmål och att domstolen avgör målet skyndsamt (se, analogt, vad gäller rätten att överklaga enligt artikel 46 i direktiv 2013/32, dom av den 25 juli 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, punkt 148).

55 Under alla omständigheter får det administrativa förfarandet och domstolsförfarandet, med avseende på överföringen av den berörda personen, inte totalt sett ta mer tid i anspråk än vad som är nödvändigt för att uppnå ändamålet med dessa förfaranden.

56 En sådan nationell lagstiftning får bland annat, såsom generaladvokaten har påpekat i punkt 55 i sitt förslag till avgörande, inte vara utformad så att myndigheterna i den anmodande medlemsstaten kan kringgå sitt ansvar genom att upprepade gånger återförvisa målet till den behöriga förvaltningsmyndigheten för förnyad prövning, utan att förfarandet för beviljande av internationellt skydd någonsin avgörs. En sådan lagstiftning skulle nämligen äventyra målet att behandla ansökningar om internationellt skydd snabbt, såsom nämns i skäl 5 i Dublin III-förordningen, vilket garanterar faktisk tillgång till förfarandena för beviljande av

internationellt skydd. En sådan lagstiftning skulle även kunna äventyra domstolsskyddets effektivitet, såsom det garanteras i artikel 47 i stadgan och artikel 27 i Dublin III-förordningen, jämförd med skäl 19 i samma förordning.

57 Det kan även konstateras att den frist för överföring som föreskrivs i artikel 29.1 i Dublin III-förordningen på ett avgörande sätt bidrar till att uppnå målet att behandla ansökningar om internationellt skydd snabbt, såsom anges i skäl 5 i förordningen, genom att säkerställa att förfarandena för övertagande eller återtagande genomförs utan onödigt dröjsmål. Denna tvingande tidsfrist, och särskilt bestämmelsen i artikel 29.2 i förordningen, vittnar om att det enligt unionslagstiftaren är viktigt att sådana ansökningar, i förekommande fall, prövas av en annan medlemsstat än den som fastställts som ansvarig enligt kriterierna i kapitel III i förordningen (se, för ett liknande resonemang, dom av den 13 november 2018, X och X, C-47/17 och C-48/17, EU:C:2018:900, punkterna 69 och 70).

58 I förevarande fall framgår det av uppgifterna i begäran om förhandsavgörande att Udlændingestyrelsen antog det andra överföringsbeslutet avseende H den 8 april 2022, det vill säga mindre än fyra veckor efter det att det ursprungliga överföringsbeslutet hade upphävts och ärendet hade återförvisats till denna myndighet för förnyad prövning den 15 mars samma år. Av detta följer, med förbehåll för den hänskjutande domstolens prövning, att Udlændingestyrelsen företog den nödvändiga omprövningen utan onödigt dröjsmål.

59 Mot bakgrund av övervägandena i punkterna 54 och 55 ovan ankommer det dessutom på den hänskjutande domstolen att, mot bakgrund av samtliga relevanta omständigheter i det nationella målet, kontrollera huruvida den, genom att ogilla överklagandet av det andra överföringsbeslutet den 8 december 2022, kan anses ha avgjort överklagandet skyndsamt, trots att överklagandet ingavs till den domstolen nästan åtta månader tidigare och Rumänien redan den 24 maj 2022 hade underrättat samtliga medlemsstater om att åtgärden att ställa in kommande överföringar enligt Dublin III-förordningen hade upphävts. Vidare ankommer det på den hänskjutande domstolen att kontrollera huruvida handläggningstiden avseende överföringen av H, som uppgick till nästan 17 månader från det att Rumänien, den 7 juli 2021, godtog att återta sökanden, inte totalt sett gick utöver vad som var nödvändigt med hänsyn till ändamålen med förfarandet.

60 För det fall den hänskjutande domstolen skulle finna att förfarandet för återtagande inte har genomförts utan onödigt dröjsmål, ska ansökan om internationellt skydd prövas av en annan medlemsstat än den som fastställts som ansvarig enligt kriterierna i kapitel III i Dublin III-förordningen.

61 Mot bakgrund av dessa överväganden ska den fråga som ställts besvaras enligt följande. Artikel 29.1 och 29.2 i Dublin III-förordningen ska – i ett fall där en nationell domstol, till vilken ett överklagande med suspensiv verkan har ingetts, slutligt avgör lagenligheten i sak av ett andra överföringsbeslut, vilket antagits efter det att ett första beslut om överföring avseende samma person har upphävts enbart på grund av ändrade omständigheter som var avgörande för den korrekta tillämpningen av denna förordning och som medförde att ärendet återförvisades till den behöriga förvaltningsmyndigheten för en förnyad prövning – tolkas så, att den sexmånadersfrist för överföring som föreskrivs i artikel 29.1 i nämnda förordning börjar löpa den dag då lagenligheten av det andra överföringsbeslutet slutligt avgjordes.

För att säkerställa att handläggningstiden för förfarandet avseende överföringen av den berörda personen totalt sett inte går utöver vad som är nödvändigt med hänsyn till ändamålen med förfarandet, ska detta andra beslut om överföring och det slutliga beslutet i fråga om överklagandet av detta beslut fattas utan dröjsmål.

Rättegångskostnader

62 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (första avdelningen) följande:

Artikel 29.1 och 29.2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 604/2013 av den 26 juni 2013 om kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd som en tredjelandsmedborgare eller en statslös person har lämnat in i någon medlemsstat,

ska tolkas så,

att den sexmånadersfrist för överföring som föreskrivs i artikel 29.1 i nämnda förordning – i ett fall där en nationell domstol, till vilken ett överklagande med suspensiv verkan har ingetts, slutligt avgör lagenligheten i sak av ett andra överföringsbeslut, vilket antagits efter det att ett första beslut om överföring avseende samma person har upphävts enbart på grund av ändrade omständigheter som var avgörande för den korrekta tillämpningen av denna förordning och som medförde att ärendet återförvisades till den behöriga förvaltningsmyndigheten för en förnyad prövning – börjar löpa den dag då lagenligheten av det andra överföringsbeslutet slutligt avgjordes.

För att säkerställa att handläggningstiden för förfarandet avseende överföringen av den berörda personen totalt sett inte går utöver vad som är nödvändigt med hänsyn till ändamålen med förfarandet, ska detta andra beslut om överföring och det slutliga beslutet i fråga om överklagandet av detta beslut fattas utan dröjsmål.

Underskrifter